

Sygn. akt II Cz 43/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny – Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący – SSO Wojciech Borodziuk (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2014 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela: **M. K.**

przeciwko dłużnicze: **M. Ł.**

o: egzekucję świadczenia pieniężnego

w przedmiocie skargi dłużniczki na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy J. K. w sprawie KM 3284/13 polegającą na nałożeniu na nią grzywny w kwocie 2.000 zł postanowieniem z dnia 02.7.2013 roku

na skutek zażalenia dłużniczki na postanowienie Sądu Rejonowego w Szubinie – V Zamiejscowego Wydziału Cywilnego w Nakle nad Notecią - z dnia 7 listopada 2013 r. w sprawie o sygn. akt: V Co 1221/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 43/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Szubinie postanowieniem z dnia 7 listopada 2013 r. w sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzyciela M. K. przeciwko dłużnicze M. Ł., oddalił skargę dłużniczki na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy J. K. polegającą na nałożeniu na nią grzywny w kwocie 2.000 zł w sprawie KM 3284/13.

Dłużniczka w skardze uznała za bezzasadne nałożenie na nią grzywny przez Komornika Sądowego, bowiem w piśmie skierowanym do Komornika przedstawiła wyczerpujące wyjaśnienia, a kolejne wezwanie Komornika do stawiennictwa potraktowała jako nękanie jej osoby. Dodała także, że nie miała środków na dojazd do B..

Komornik wniósł o oddalenie skargi, podając, iż twierdzenia dłużniczki są bezpodstawne, albowiem w jego ocenie, z racji prowadzenia także innych postępowań egzekucyjnych, dłużniczka posiada istotne informacje do prawidłowego prowadzenia egzekucji.

Sąd Rejonowy ustalił, że wierzyciel, legitymując się stosownym tytułem wykonawczym, wystąpił z wnioskiem egzekucyjnym przeciwko dłużnicze do Komornika Sądowego J. K., działającego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy. Komornik wezwał dłużniczkę do zapłaty należności objętych tytułem wykonawczym. W odpowiedzi dłużniczka wskazała, że nie posiada żadnego mienia ruchomego, żadnych nieruchomości, ani też wierzytelności i innych praw majątkowych. Nadto podała, że jest osobą bezrobotną i otrzymuje zasiłek. Jednocześnie stwierdziła, że nie ma żadnego rachunku bankowego i nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej, ani też nie jest współnikiem w żadnej spółce.

W związku z powyższą informacją, a także z racji prowadzenia innych spraw egzekucyjnych, Komornik pismem z dnia 21 maja 2013 r. na podstawie art. 761 k.p.c. wezwał dłużniczkę do osobistego stawiennictwa w terminie 7 dni podając jednocześnie, że w przypadku nieuzasadnionego niestawiennictwa lub nie złożenia wyjaśnień na piśmie zostanie na nią nałożona grzywna w wysokości 2.000 zł. Wezwanie w miejscu zamieszkania dłużniczki odebrał jej mąż w dniu 23 maja 2013 r. W wyznaczonym terminie dłużniczka nie stawiała się w kancelarii, ani też nie złożyła wyjaśnień. Dlatego też Komornik postanowieniem z dnia 2 lipca 2013 r. nałożył na nią grzywnę w kwocie 2.000 zł.

Przystępując do rozpoznania skargi Sąd wskazał na treść art. 761 § 1 i § 2 k.p.c. i art. 762 § 1 k.p.c., po czym zwrócił uwagę, że dłużniczka nie kwestionowała faktu, iż wiedziała o wezwaniu Komornika, ale w jej ocenie nie musiała jechać osobiście do kancelarii, albowiem Komornik miał wiedzę o stanie jej majątku.

Uwzględniając powyższe zdaniem Sądu dłużniczka nie była upoważniona do takiej oceny, Komornik mógł podaną wcześniej przez dłużniczkę na piśmie informację zweryfikować poprzez wezwanie dłużniczki w trybie art. 761 k.p.c., tym bardziej, że z racji prowadzenia innych postępowań posiadał wiadomości, iż dłużniczka świadomie wyzbywa się majątku. Zatem Komornik powinien posiadać szczegółową wiedzę na temat każdego z jej składników majątkowych, których się wyzbyła, aby prawidłowo pouczyć wierzyciela o możliwości skorzystania ze skargi pauliańskiej. Dłużniczka natomiast odmówiła przyjazdu do kancelarii pomimo tego, iż w rozmowie telefonicznej Komornik oznajmił jej, że ma stawić się w wyznaczonym terminie, gdyż informacje przedstawione przez nią na piśmie nie są wystarczające.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom dłużniczki, że nie miała ona środków na bilet do B. wskazując, że bilet ten kosztuje 5,60 zł. Nadto Sąd podał, że dłużniczka sama w swoich wyjaśnieniach stwierdziła, że czasami jeździ samochodem męża.

Wobec tego Sąd uznał, że dłużniczka świadomie nie stawiała się u Komornika wiedząc, że jej pismo odnośnie stanu majątku było niewystarczające. Dlatego też działania Komornika dotyczące ukarania jej grzywną były prawidłowe i skargę dłużniczki oddalił.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżyła zażaleniem dłużniczka, domagając się jego zmiany poprzez uwzględnienie skargi, ewentualnie uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji oraz zasądzenia zwrotu kosztów postępowania za obie instancje. W uzasadnieniu dłużniczka podała, że wobec pisemnej kompletnej informacji na temat stanu jej majątku, była przekonana, że wezwanie Komornika stanowi niedopatrzenie, jest wyłącznie formalną omyłką. Dlatego też nie stawiała się w kancelarii Komornika. Nadto zaznaczyła, że Sąd Rejonowy nie dokonał merytorycznej oceny zasadności zastosowania przez Komornika grzywny i to w maksymalnej wysokości.

Wierzyciel nie zajął stanowiska w przedmiocie zażalenia dłużniczki.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne. Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że grzywna do kwoty 2.000 zł przewidziana w art. 762 §1 k.p.c. wymierzana jest przez organ egzekucyjny z urzędu lub na wniosek wierzyciela. Sankcja ta może być zastosowana względem osoby, w stosunku do której organ egzekucyjny zwrócił się o złożenie wyjaśnień lub o udzielenie informacji, jednakże osoba ta, pomimo spoczywającego na niej ciężaru złożenia wyjaśnień lub udzielenia informacji na podstawie art. 761 k.p.c., bez uzasadnienia odmówiła złożenia tych wyjaśnień lub udzielenia żądanych informacji, albo świadomie udzieliła informacji lub wyjaśnień fałszywych. Wskazana możliwość ukarania przez organ egzekucyjny grzywną stanowi środek służący zapewnieniu prawidłowego toku egzekucji, uczynieniu jej skuteczną oraz przeciwdziałaniu zachowaniom utrudniającym jej prowadzenie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji, że Komornik Sądowy miał podstawy do tego, aby wymierzyć dłużniczce, jako uczestniczące postępowania egzekucyjnego, grzywnę w myśl powyższego przepisu. Skarżąca pomimo wezwania, które zawierało stosowne pouczenie o możliwości ukarania jej grzywną, nie stawiała się w wyznaczonym terminie w kancelarii komorniczej celem złożenia wyjaśnień w sprawie. Jednocześnie miała świadomość tego, że pismo, w którym przedstawiła stan swojego majątku nie jest wystarczające dla Komornika, o czym

została poinformowana telefonicznie. W tym miejscu zaznaczyć należy, iż to Komornik decyduje o tym, czy pisemne wyjaśnienia zawierają wszystkie informacje z punktu widzenia prawidłowego przebiegu egzekucji, czy też nie. Wobec uznania, iż pismo z dnia 28 lutego 2013 r. nie rozwiewa wszystkich wątpliwości, dłużniczka nie mogła samodzielnie przyjąć, że nie ma nic do dodania w sprawie i uchylić się od uczynienia zadość wezwaniu Komornika do stawiennictwa w kancelarii. Zatem jej zachowanie było nieprawidłowe z punktu widzenia celów egzekucji. Tym samym Komornik miał podstawy do wymuszenia jego zmiany poprzez nałożenie na skarżącą grzywny.

Jednocześnie Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że wyjaśnienia skarżącej dotyczące braku środków na dojazd do B. były niewiarygodne.

Przechodząc do oceny wysokości grzywny wskazać należy, że pozostaje ona w granicach określonych przez art. 762 §1 k.p.c. Sąd Okręgowy nie dostrzega przyczyn przemawiających za zasadnością jej obniżenia. Skarżąca zresztą nie powołała się na żadne okoliczności, które miałyby uzasadniać ewentualne obniżenie nałożonej grzywny, w sytuacji gdy Komornik ma pewną swobodę w ustaleniu wysokości nakładanej grzywny, co uzasadnia dokonywanie przez Sąd zmiany jej wysokości w razie wykazania, że nałożona grzywna jest rażąco zawyżona.

W konsekwencji zaakceptować należy stanowisko Sąd pierwszej instancji, który wbrew twierdzeniom skarżącej, dokonał prawidłowej oceny czynności komornika polegającej na nałożeniu na nią grzywny w kwocie 2.000 zł. Skorzystanie przez Komornika z sankcji przewidzianej w art. 762 §1 k.p.c. było konsekwencją zachowania skarżącej, utrudniającego prowadzenie egzekucji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie.